

SOLEMNITAT DE CRIST REI

Homilia del P. Joan M. Mayol, rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat

26 de novembre de 2017

Ez 34,11-12.15-17 / 1C 15,20-26.28 / Mt 25,31-46

Les paraules de l'evangeli dels darrers diumenges de l'any litúrgic són plenes d'esperança; contenen el secret de l'alegria cristiana expressat per mitjà de les paràboles de la festa, la celebració i la possessió d'un regne que de sempre ha estat guardat en el cor de Déu per a la seva criatura. És cert que aquestes paràboles tenen el seu aspecte de toc d'alerta per no banalitzar el camí de la benaurança que proposen i perdre's en la desgràcia, però la seva finalitat no és el temor al càstig sinó l'estímul del bé i de la benaurança dels quals els justos ja comencen a participar.

Estem acostumats a relacionar la paràbola del Judici final amb el fresc de la Capella Sixtina que justament representa el moment de reprensió airada de Jesús contra els qui obren el mal. Però la paràbola sencera, més que una amenaça coercitiva és un cant d'esperança dirigit sobretot als qui no han conegut mai formalment Jesucrist; les dues paràboles anteriors ja han parlat al món jueu tipificat en les verges prudentes, o als cristians representats en els servents atents al seu amo que ha de tornar. Avui, sense oblidar els anteriors, ens parla de la benaurança dels qui malgrat no coneixen el Senyor o tenint d'ell una imatge deformada, amb les seves obres, amb la resposta concreta que han donat a la vida, han experimentat el seu amor en la caritat i la misericòrdia. La paràbola no cerca encongir els cors i fer-los entrar en la dinàmica del mínim necessari. La vida cristiana no és una proposta de mínims perquè el repte de la Vida està a l'altura de la grandesa del cor de l'home i no pas a la seva mesquinesa que també té.

Vaig conèixer un professor molt bo que deia que ell mai suspenia ningú perquè la vida ja se'n carregava de fer-ho. Pot semblar una frase de crueltat acadèmica però és més aviat un consell de llibertat intel·ligent. De poc val l'esforç del qui cerca un just aprovat o un notable altsi no hi ha darrera de tot això les ganes de viure excel·lentment la pròpia vida gràcies al que s'ha après i després en les lliçons del dia a dia. En la vida el que fa d'un adult un home o una dona acabats no són els coneixements o els diners, la fama o el poder que tingui sinó la bondat que sigui capaç de donar generosament.

Les obres són, a la pràctica, la substància de la veritable religió de cadascú. Perquè religió és allò que relligatotes les facetes de la vida humana i espiritual en coherència i sentit. Ningú no pot "apostatar" de la vida, tothom hi respon, sí o sí, amb les seves accions concretes de cada dia. A Déu, ens ve a dir la paràbola, no li interessa tant el que penses o el que dius creure com el que fas als altres, i això sí manifesta de debò el que ets i el que creus. La paraula de Déu, certament, il·lumina el camí de la vida però no el marca com si fos un GR, perquè el camí no és una distància, el camí és relació constant; és tota una actitud de vida. Hi ha actituds, ho sabem prou, que separen més que qualsevol distància quilomètrica. Jesús, perquè estima entrançablement l'home, exhorta a tothom a no caure en aquest parany de l'egoisme i a obrir-se al més valuós del jo de cadascú que sap participar, potenciar i enriquir el millor del seu propi entorn humà i guarir les seves ferides. Per això Jesucrist s'ha fet hoste i pelegrí entre nosaltres, per redimir-nos del pecat i de la mort. Vencent-los en la seva resurrecció ha inaugurat el Regne de Déu per als homes; en aquest Regne hi predomina la gràcia i la vida sobre el pecat i la mort.

La salvació, la vida benaurada, no comença en la confessió de la reialesa de Crist sinó en la imitació de les obres mitjançant les quals Ell ha inaugurat aquest regne. Ell, com el bon pastor, fa per maneres d'aplegar totes les ovelles en el seu ramat, embena les ferides, les guia i atrau a totes les que vulguin seguir-lo amb el seu cant d'alegria: Entreu a la festa, veniu a celebrar-ho. Veniu, veniu beneïts del meu Pare...

Aquests beneïts, són molts o són pocs? Les paraules de Jesús ens ho confirmen; les diem cada vegada que consagrem el vi de l'eucaristia: "per vosaltres i per molts". Són molts doncs, i superen ben segur les nostres estadístiques estretes. Són més dels que nosaltres veiemels qui s'esforcen per un món on no siguin despallats els qui ja van prou pobrament vestits. Són molts, fora del nostre petit món d'interessos, els qui treballen per una societat on la societat d'uns pocs no privi del menjar necessari a una gran majoria. Són molts, més enllà de les nostres fronteres, els qui lluitant sense violència fan més a prop el dia en que no seran necessàries les presons, els murs i les fronteres.

Molts d'aquests són d'aquells que, sense haver conegut el Senyor, sí l'han reconegut en els pobres, i per això s'ajuntaran a la festa dels sants i benaurats que han donat testimoni de Déu amb la bondat de la seva vida. I nosaltres hauríem de ser d'aquests.